GILLETTE:
BILLED AFTER DEATH

FERDINANDO FREGA

GILLETTE: HÓA ĐƠN SAU KHI CHẾT

The Art of Attraction · 07

Chết chưa bao giờ trở thành vấn đề. Với một người đàn ông như tôi, mối bận tâm duy nhất là chọn nơi chốn, và nếu tôi được trao cơ hội ấy, chắc chắn tôi sẽ chọn nơi tuyệt nhất: chiếc giường của một người phụ nữ tôi không quen.

Theo tôi, đó là điểm chuyển tiếp đẹp nhất, hơn hẳn mọi nơi khác, giữa những gì chúng ta là và những gì chúng ta sẽ trở thành, luôn tính mang theo, làm của hồi môn, cái ứng dụng của khoái lạc.

Ha ha ha ha ha ha

Sáu lần hôn mê lâm sàng đã thử và thất bại, với tuổi thọ dự kiến được thông báo đại khái là trong khoảng từ bốn mươi tám giờ đến tối đa ba mươi ngày. Nhưng những người đưa ra dự báo ấy thường là các bác sĩ — những người có đơn thuốc được bảo hiểm y tế nhà nước chi trả, và không chỉ họ: cả người đi nghỉ với tình nhân bằng những khoản phí giấu trong các đơn thuốc nhắm sẵn cho các công ty dược — và không bao giờ, không bao giờ là một dự báo thật sự của một chuyên gia khí tượng.

Và lần nào cũng vậy, bên cạnh giường, nằm đó — đúng giờ, và theo những gì tôi nhớ được thì lúc nào cũng cùng một chiếc, cùng kiểu dáng và màu sắc, cùng chi tiết, không lỗ thông hơi, như thể được may đo riêng — một chiếc quan tài có gắn thẻ tên: FERDINANDO FREGA.

Không ai mỉm cười, nhưng nó luôn nằm đó, chờ đợi, trong khi hội đồng quản trị của địa ngục quyết định xem có lợi hơn khi để tôi lại trên trần gian, làm phiền cái mông của tất cả mọi người với gillettenarrative.com, hay để tôi chuyển sang nơi ấy, không điện thoại và không tiền, nơi tôi có thể tạo ra một ALFHABETDEVIL mới chắc chắn cũng sẽ làm lung lay cả định dạng hiện tại của họ.

Và khi đã rõ là tôi phải ở lại trần gian, một ngày nọ thậm chí hóa đơn của nhà tang lễ cũng đến, với phần mô tả này trong chi tiết và các khoản chi phí:

6 lần dừng của xe tang;

Đặt trước quan tài;

Mẫu hai lớp vỏ, cỡ XXL;

Tám người khiêng quan tài được thuê trong ba mươi giờ;

Bảo trì và thời gian chờ trong trạng thái sẵn sàng;

Thuế và VAT.

Lãi và điều chỉnh trượt giá.

Tổng cộng: 3.500 euro, thanh toán bằng chuyển khoản ngân hàng trong vòng 30 ngày kể từ ngày lập hóa đơn.

Bị cuốn vào bùa mê, tôi đi kiểm tra thông tin người nhận, tin chắc đó là nhầm lẫn, nhưng thay vào đó tôi thấy thông tin của chính mình, hoàn toàn chính xác. Không còn nghi ngờ gì: người chết phải trả tiền cho người sống, và yêu cầu ấy không thể chối cãi.

Nhưng không ai biết rằng tôi là người mà bạn không ngờ tới. Ra khỏi bệnh viện, trong thời gian rảnh và trong lúc chờ đợi dài ở nhà, tôi chịu khó gọi điện cho công ty tang lễ, tự nhận là con trai của

người quá cố. Sau khi bỏ ra chút thời gian, hết câu đùa này đến câu đùa khác, và chiếm được cảm tình của cô thư ký, tôi mời cô đi ăn tối, và cô nhận lời chẳng chút khó khăn. Dù sao thì tôi cũng chỉ là con trai của người đã chết.

Tôi sẽ tận mắt xem sự việc và hiểu điều gì xảy ra sau đó, khi một người đàn ông được coi là đã chết theo định nghĩa — nhưng tôi sẽ có thể kể lại khi còn sống. Đó là điều khiến tôi say mê.

Tôi đến đón cô ở nhà. Cô dùng một thứ nước hoa nồng, ngọt, loại nói rằng hãy đưa em đi, em là của anh. Cô khoảng bốn mươi tuổi, không hẳn còn ở độ xuân thì.

Tôi lớn tuổi hơn khá nhiều, nhưng trong gia đình tôi tuổi tác luôn là một ý kiến, không phải một dữ kiện trên giấy khai sinh, và hơn nữa, người ta không lên giường với chứng minh thư: cái đó để dành cho nhà thờ, khi kết hôn.

Sau bữa tối tôi khiếu nại hóa đơn tử vong — không phải bản thân các dịch vụ, những thứ ấy là thiêng liêng và không thể chối cãi, mà là chất lượng và loại hình của chúng, vốn chẳng được thỏa thuận cũng chẳng được đề xuất: đơn hàng đã được gửi đi tự động. Cô gái tội nghiệp cảm nhận được sự khó xử của khoảnh khắc và không còn cách nào khác ngoài đề nghị giảm giá cho tôi. Nhưng bao nhiêu?

Tôi không muốn tỏ ra hung hăng — dù sao tôi cũng là người được cho là đã chết — nên tôi hoãn phần tài chính sang một ngày khác, và cô đồng ý.

Khi đến lúc trả tiền bữa tối, như có phép màu, tôi nhận ra mình không mang ví, nhưng cô đủ tử tế và duyên dáng để bảo rằng cô sẽ lo, không vấn đề gì. Tôi vẫn còn nhớ số tiền: 169 euro.

Khi chúng tôi ra về, tôi đưa cô về nhà và xin lỗi. Tôi giải thích rằng tôi đã đánh mất ví cùng tất cả giấy tờ và rằng, tối hôm ấy, cả sự lãng mạn cũng sẽ nằm lại trong đồ thất lạc.

Cô mỉm cười nhưng không bình luận gì. Cô gật đầu, theo cách mà chỉ phụ nữ mới biết.

Khoảng một giờ sau tôi nhắn tin cho cô rằng tôi đã tìm thấy ví, rồi đến những dòng khiến cô bàng hoàng:

Em biết không, anh chính là người trong hóa đơn.

Anh đã nói với em là anh chết rồi.

Vấn đề là, anh vẫn còn sống, và anh cứ tiếp tục làm công ty em tốn tiền.

169 euro chính là bằng chứng.

Đừng bao giờ tin một người đàn ông không chịu chết.

Ferdinando